

ΝΙΚΟΛΑ ΛΑΤΖΟΪΑ

Η ΚΤΗΝΩΔΙΑ

Μυθιστόρημα

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ
ΑΜΠΥ ΡΑΪΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΠΟΙΟΣ ΞΕΡΕΙ ΣΩΠΑΙΝΕΙ,
ΟΠΟΙΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ

ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΤΑ ΞΗΜΕΡΩΜΑΤΑ ΕΝΑ ΧΛΟΜΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΤΡΙΩΝ ΤΕ-
τάρτων φώτιζε την εθνική οδό. Ο δρόμος που ένωνε την
επαρχία του Τάραντα με το Μπάρι ήταν συνήθως ερημι-
κός εκείνη την ώρα. Με κατεύθυνση προς τον Βορρά, μπαινό-
βγαινε σ' έναν φανταστικό άξονα, αφήνοντας πίσω του ελαιώ-
νες κι αμπέλια, και μικρές σειρές από κτήρια που έμοιαζαν με
υπόστεγα αεροπλάνων. Στο 38ο χιλιόμετρο έκανε την εμφάνι-
σή του ένας σταθμός εξυπηρέτησης. Δεν υπήρχαν άλλοι σε με-
γάλη ακτίνα, κι εδώ και λίγο καιρό, εκτός από το σελφ σέρβις,
είχαν μπει σε λειτουργία και μερικά αυτόματα μηχανήματα για
καφέ και σνακ. Για να διαφημίσει την καινοτομία του, ο ιδιο-
κτήτης είχε στήσει στη στέγη του συνεχγείου αυτοκινήτων ένα
τεράστιο φουσκωτό διαφημιστικό, από αυτά που έχουν ύψος
πέντε μέτρα και χορεύουν πέρα δώθε χάρη στους ισχυρούς κι-
νητήρες τους.

Η φουσκωτή διαφημιστική κούκλα κυμάτιζε στον αέρα και
θα συνέχιζε μέχρι να φέξει. Περισσότερο από οτιδήποτε άλλο,
έμοιαζε με φάντασμα που δεν μπορεί να ησυχάσει.

Προσπερνώντας το παράξενο αυτό θέαμα, το τοπίο συνέ-
χιζε επίπεδο και ομοιόμορφο για χιλιόμετρα. Θα έλεγε κανείς
πώς εισχωρούσε στην έρημο. Στη συνέχεια, μακριά στο βάθος,
ένα αστραφτερό διάδημα σηματοδοτούσε την πόλη. Πέρα α-
πό το προστατευτικό κιγκλίδωμα υπήρχαν ακαλλιέργητα χω-

ράφια, οπωροφόρα δέντρα και λίγες βίλες καλά κρυμμένες μέσα στη βλάστηση. Σ' εκείνους τους χώρους κυκλοφορούσαν τα ζώα της νύχτας.

Οι μπούφοι χάραζαν στον αέρα μακριές, λοξές γραμμές. Κατέβαιναν σχεδόν οριζόντια, χτυπώντας τις φτερούγες τους, μέχρι να φτάσουν λίγες μόλις πιθαμές πάνω από το έδαφος, κάνοντας τα τρομαγμένα από την καταιγίδα των χαμόκλαδων και των νεκρών φύλλων έντομα να βγουν από τις κρυψώνες τους, προκαλώντας έτσι το ίδιο τους το τέλος. Ένας γρύλος ρύθμιζε τις κεραίες του πάνω σ' ένα φύλλο γιασεμιού. Και τριγύρω, σχεδόν ανεπαίσθητο, όμοιο με παλίρροια που αιωρείται στο κενό, ένα σμήνος από νυχτοπεταλούδες πετούσε μέσα στο πολωμένο φως του ουράνιου θόλου.

Ίδια και απαράλλακτα με τον πανάρχαιο, εκατομμυρίων χρόνων εαυτό τους, τα μικρά πλάσματα με τις χνουδωτές φτερούγες είχαν γίνει ένα με τον φυσικό νόμο που εξασφάλιζε τη σταθερότητα της πτήσης τους. Κολημμένα στο αόρατο νήμα του φεγγαριού, εξερευνούσαν κατά χιλιάδες την περιοχή, κυματίζοντας τότε εδώ και τότε εκεί για να αποφύγουν τις επιθέσεις των αρπακτικών πουλιών. Στη συνέχεια, όπως συνέβαινε κάθε νύχτα εδώ και καμιά εικοσαριά χρόνια, μερικές εκατοντάδες από αυτά απομακρύνθηκαν από τον ουρανό. Πιστεύοντας πως είχαν ακόμα να κάνουν με το φεγγάρι, στράφηκαν προς τους προβολείς μιας μικρής ομάδας σπιτιών. Πλησιάζοντας στα τεχνητά φώτα, η χρυσαφένια κλίση της πτήσης τους άρχισε να αλλάζει. Η κίνηση άρχισε να γίνεται ένας ιδεοληπτικός, κυκλικός χορός που μόνο ο θάνατος μπορούσε να διακόψει.

Ένας μαυριδερός σωρός από έντομα κειτόταν στη βεράντα του πρώτου σπιτιού.

Ήταν μια βίλα με πισίνα, ένα διώροφο κτήριο με κανονικές γραμμές. Κάθε βράδυ, πριν πάνε για ύπνο, οι ιδιοκτήτες άναβαν όλα τα εξωτερικά φώτα. Πίστευαν πως ένας φωτισμένος κήπος αποθάρρυνε τους κλέφτες. Απλίκες στους τοίχους της βε-

ρόντας. Μεγάλα οβάλ θερμοπλαστικά στις ρίζες των τριανταφυλλιών. Μια σειρά από λεπτές, κατακόρυφες λάμπες στο μονοπάτι προς την πισίνα.

Αυτό κρατούσε τον κύκλο με τις νυχτοπεταλούδες σε μια κατάσταση ενυπάρχοντος: νεκρά κουφάρια στη βεράντα, σώματα που χαροπάλευαν πάνω στο καυτό πλαστικό, έχοντας πετάξει ανάμεσα στους θάμνους. Σε απόσταση λίγων μέτρων, όπως είχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ αλλά και το προπροηγούμενο, ένας νεαρός αδέσποτος γάτος προχωρούσε προσεκτικά πάνω στο εγγλέζικου τύπου γκαζόν. Ήταν σίγουρος πως θα έβρισκε ξεχασμένη έξω άλλη μια σακούλα με σκουπίδια. Κάτω από τα κλαδιά των ροδόδεντρων μια οχιά άνοιγε διάπλατα το στόμα της στην προσπάθειά της να καταπιεί ένα ακόμα ζωντανό ποντίκι.

Το πυκνό φράγμα από βλάστηση που χώριζε τη βίλα από τη δίδυμή της άρχισε να τρέμει. Ο γάτος τέντωσε τ' αυτιά του, σήκωσε το ένα πόδι. Μόνο οι νυχτοπεταλούδες συνέχιζαν ανενόχλητες τον χορό τους μέσα στο ανοιξιάτικο αεράκι.

Με φόντο το άπιαστο γκριζοπράσινο, πυκνό σύννεφο, η κοπέλα έκανε την είσοδό της στον κήπο. Ήταν γυμνή και χλομή, και γεμάτη αίματα. Είχε τα νύχια των ποδιών της βαμμένα κόκκινα και ωραίους αστραγάλους από τους οποίους ξεκινούσαν δυο πόδια λεπτά, όχι όμως κοκαλιάρικα. Απαλές λαγόνες. Στήθη στητά και πλούσια. Προχωρούσε βήμα βήμα, αργά, παραπατώντας, κόβοντας το γρασίδι στα δύο.

Δεν ήταν πολύ πάνω από τα τριάντα, μα δεν θα μπορούσε να είναι και κάτω από είκοσι πέντε, εξαιτίας της ανεπαίσθητης χαλάρωσης των ιστών που μεταμορφώνει τη σβελτάδα μερικόν έφηβων κοριτσιών σε κάτι το τέλειο. Η ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα αποκάλυπτε τις γρατζουνιές στις γάμπες, ενώ οι εκχυμώσεις στα πλευρά, στα μπράτσα και στο κάτω μέρος της πλάτης, όμοιες με κηλίδες του Ρόρσαχ, έμοιαζαν να αφηγούνται μέσ' από την εξωτερική επιφάνεια μια ολόκληρη εσωτερική

κή ζωή. Το πρόσωπο πρησμένο, τα χείλη σκαμμένα από ένα βαθύ, κάθετο κόψιμο.

Ήταν φυσικό τα ζώα να μουν σε συναγερμό. Πολύ πιο περιεργό όμως ήταν το ότι αμέσως μετά ξαναγύρισαν στις δουλειές τους. Η οχιά έπεσε πάνω στο θήραμά της. Οι γρύλοι άρχισαν πάλι το τραγούδι τους. Η κοπέλα είχε πάψει να τους απασχολεί. Περισσότερο κι από το γεγονός ότι δεν την ένιωσαν καν σαν απειλή, ήταν σαν να διέκριναν πάνω της το τελικό σύρσιμο προς το σημείο όπου οι διαφορές μεταξύ των ειδών παύουν να υπάρχουν. Η κοπέλα ποδοπάτησε το γρασίδι τριγυρισμένη από αυτή την αταβιστική αδιαφορία. Την τύλιξε ο αστραφτερός μανδύας με τον οποίο το νερό της πισίνας καθρεφτιζόταν στους τοίχους της βίλας. Προσπέρασε το παρατημένο στο μονοπάτι ποδήλατο. Κατόπιν, όπως είχε εμφανιστεί σ' αυτή τη μικρή γωνιά του κόσμου, έτσι και βγήκε. Διέσχισε τον φράχτη στην απέναντι πλευρά. Άρχισε να χάνεται μέσα στη βλάστηση.

Προχωρούσε τώρα μέσα στα χωράφια, κάτω από τις αχτίδες του φεγγαριού. Το βλέμμα απόν, και παρ' όλα αυτά κολλημένο στο κουβάρι που την έκανε ν' ακολουθεί μια πορεία όμοια και αντίθετη μ' εκείνη των νυχτοπεταλούδων: το ένα βήμα μετά το άλλο, με τα πόδια της να πληγώνονται κάθε φορά που συναντούσαν κλαδιά και μυτερές πέτρες. Αυτό συνεχίστηκε για μερικά λεπτά.

Οι θάμνοι έγιναν μια έκταση που έμοιαζε με αλεύρι. Σε λιγότερο από εκατό μέτρα ο δρόμος άρχισε να στενεύει. Ένα μαύρο στρώμα, πολύ πιο συμπαγές. Αν ήταν σε πλήρη επικοινωνία με το νευρικό της σύστημα, θα αντιλαμβανόταν ότι οι γάμπες της είχαν αρχίσει σιγά σιγά να σφίγγονται καθώς ανηφόριζε, με τον αέρα ελεύθερο να μαστιγώνει την επιδερμίδα της. Προσπέρασε τον παράδρομο και δεν ένιωσε καν την ψυ-

χρή μεταλλική ισχύ των 500 βατ που αποκάλυψε και πάλι τις καμπύλες των λαγόνων της.

Πέντε λεπτά αργότερα περπατούσε στην άσφαλτο, ακριβώς στη μέση της Εθνικής. Τα φώτα ήταν πίσω της. Αν είχε σηκώσει το βλέμμα, θα είχε διακρίνει πέρα από τις στροφές την πινακίδα του σταθμού εξυπηρέτησης, το θλιβερό περίγραμμα της φουσκωτής κούκλας που εκτοξευόταν προς τον ουρανό. Ακολούθησε τον δρόμο που έστριβε δεξιά και μετά συνέχιζε πάλι ευθεία. Μια χλομή φιγούρα στη μέση ακριβώς μεταξύ των δύο προστατευτικών κιγκλιδωμάτων – έτσι πρέπει να αντικατοπτριζόταν στα μάτια του ζώου.

Ένας γιγάντιος αρουραίος είχε φτάσει ως εκεί πάνω και τώρα την κοίταζε.

Είχε πυκνό τρίχωμα, τετράγωνο κεφάλι. Οι κιτρινωποί κοπτήρες του τον ανάγκαζαν να κρατάει το στόμα μισάνοιχτο. Θα ζύγιζε πάνω από τέσσερα κιλά και δεν ερχόταν από τα γύρω χωράφια. Ανέβαινε από τα βρομερά φρεάτια αποχέτευσης απ' όπου ξεκινούσαν οι στοές που έφταναν στις πρώτες αστικές περιοχές. Δεν είχε τρομάξει από την κοπέλα που συνέχιζε να βαδίζει. Την κοίταζε μάλιστα με περιέργεια, τεντώνοντας τα μουστάκια πάνω στη μυτερή μουσούδα του. Θα έλεγε κανείς πως ήταν σαν να την έδειχνε.

Αμέσως μετά το ζώο ένωσε μια δόνηση στην άσφαλτο και παρέλυσε. Το βοηητό ενός κινητήρα που όλο και πλησίαζε πλημμύρισε τη σιωπή. Δυο λευκοί προβολείς φώτισαν το περίγραμμα της γυναίκας και, επιτέλους, τα μάτια της καθρεφτίστηκαν στον τρόπο ενός άλλου ανθρώπινου πλάσματος.